

کتابِ میکاه نَبی

میکاه نَبی دَ باره یهُودا پادشاهی جنُوبی و سامِره پادشاهی شمالی اِسرائیل پیشگویی مُونه. اُو دَ خِلافِ بے انصافی، بُتِپرستی و فایده کشی از غریبا توره مُوگیه و خبردار مُونه که رهبری فاسِد و اعمالِ پُرگُناه باعثِ تباهی اِسرائیل، خصوصاً اورُشلیم مُوشه. دَ عینِ حال، میکاه مردُم ره سُون توبه تشویق مُونه و بَلدِه آینده اُمید میدیه.

موضوعهای مُهم کتاب اینیا آسته:

فهرستِ عِنوانها

قضاوت دَ بِلَه سامِره و اورُشلیم (۱:۲)

قضاوت دَ بِلَه کسای که شرارت مُونه (۱:۲)

توره ميگاه د باره انبياي دروغی (۶:۲)

وعده بلده باقي منده های اسرائیل (۱۲:۲)

سرزنش رهبرا و انبيا (۱:۳)

برقراری صلح د اورشلیم و دنيا (۱:۴)

پس آمدو از اسيري (۶:۴)

يگ حکمران از بيت-لحم پيدا موشه (۱:۵)

ادعای خداوند د خلاف اسرائیل (۱:۶)

گناه اسرائیل و جزای شی (۹:۶)

ماتم نبی بخاطر گناه يهودا (۱:۷)

پشيمانی و توکل اورشلیم د خدا (۸:۷)

۱) کلام خداوند که د ميگاه مورشتی د روزای پادشاهی يوتام، آحاز

و حَزَقِيَا پادشايونِ يَهُودَا نازلِ شُد و اُو دَ بارِه سامِرِه و اورُشَلِيم دَ رويَا دِيد ايني
آسته:

قِضَاوَت دَ بِلِه سامِرِه و اورُشَلِيم

② آي قومها، پگ شُمو بِشَنوِيد؛

آي زمي و تمام باشندههاي شي، گوش بگيريد!

خُداوندِ قَادِرِ مُطَلَقِ دَ خِلَافِ شُمو شَاهِدِي مِيدِيه،

آر، خُداوند از خانِه مُقَدَّسِ خُو شَاهِدِي مِيدِيه.

③ اينه، خُداوند از جايگاهِ خُو بُرو ميبه

و تاه آمده دَ بِلِه جايهاي بلندِ زمي حَرَكَتِ مُونِه.

④ اوخته كوهها دَ تِي ازو آو مُوشه

و دَره‌ها دُوشَقِ مُوشه،

رقمی که موم دَ پیشِ آتشِ آو مُوشه

و رقمی که آو سرشيو سيل مونه.

پگِ امزیا بخاطرِ خطایِ یعقوب ⑤

و بخاطرِ گناه‌هایِ خانوارِ اسرائیلِ آسته.

بلدهِ خطایِ یعقوبِ کی ملامتِ آسته؟

آیا مردُمِ سامره نییه؟

بلدهِ بُتخانه‌هایِ یهودا کی ملامتِ آسته؟

آیا مردُمِ اورشليم نییه؟

خداوندِ مُوگیه: ⑥

”ما سامره ره یگِ کوڈِ خرابه دَ بیابو جورِ مُونم،

یگ جای بَلَدِه شَنَدونِ تاک‌های انگُور.

ما سنگای ازو ره دَ دره پورته مُونم

و تادو شی ره لُچ مُوکنم.

تمام بُت‌های ازو تَکه-و-پرچه مُوشه، ^(۷)

پگ هدیه‌های بُت خانِه ازو قد آتِش در میگیره

و تمام مُجسمه‌های شی بیرو مُوشه،

چراکه اونا ره از مُزدِ فاحِشگی جَم کده

و اونا بسم بَلَدِه مُزدِ فاحِشگی اِستفاده مُوشه.

امزی خاطر ما سوگواری و ناله مُونم؛ ^(۸)

ما پای لُچ و جان لُچ راه مورم؛

ما رقمِ شغال‌ها نوحه خانی مُونم

و رَقْمِ شُتْرُمُرْعَها مَاتَم مَوْكُنْمُ؛

چراکه زخم های سامیره لاعلاج آسته ⑨

و زخمها د یهودا آمده،

حتی د درگه قوم مه،

د اورشلیم رسیده.

ای ره د دشمنای مو د جت نکید ⑩

و هیچ چخرا نکید،

بلکه د شار خودون مو د بیت-عُفره

خودون ره د خاک لول بدید.

آی باشندههای شافیر، ⑪

لُچ و شرمنده د راه خُو بورید؛

باشنده های صئانان

پیش نمیه؛

بیت-ایصل ناله مونه

و حمایت خوره از شمو دور موکونه.

اگرچه باشنده های ماروت ۱۲

سخت دانتظار روزای خوب آسته،

وله بلا-و-مصیبت از طرف خداوند

دبله درگه‌های اورشلیم نازل شده.

آی باشنده های لاییش، ۱۳

آسپها ره دگاڈی‌ها بسته کده دوتا کنید؛

آی لاییش، شروع گناه دختر صهیون تو آستی،

چراکه خطای اسرائیل دَز تُو پيدا شُد.

١٣) امزی خاطر یگ مکتوبِ جدایی

دَ مورِشَت-جَتِ بَدی؛

مردُمای اکذیب بلده پادشایونِ اسرائیل

مَنبع کذب-و-دروغ موشه.

١٥) آی باشنده‌های مَریشه،

ما تَصَرَف کُننده ره دَ بِلِه شُمو رَی مُونُم؛

شان-و-شوکتِ اسرائیل

دَ غارِ عَدْلَام دُوتا مونه.

١٦) خودون ره بخاطرِ بچکیچای نازدانه خُو

کَل کَنید و موی خُو ره تراش کده ماتم بگیریِد.

خودون ره دَ اندازه کَل کنید که رقم قَجیر شُنید،

چراکه اونا از پیش شُمو دَ اسیری بُرده مُشه.

قضاوت دَ بِلِه کسای که شرارت مُونه

۲ ① وای دَ حالِ کسای که نقشه شرارت

و کارای شریرانه ره دَ جاگه خُو میکشه

و غیتیکه روشنی صُبح مُشه او ره دَ جای میره،

چراکه او دَ قدرتِ دِستِ ازوا آسته.

② اونا زمینای مردُم ره طَمعِ مُونه و دَ زور میگیره؛

خانه‌ها ره طَمعِ مُکُنه و خُنده مُشه.

اونا ام دَ بِلِه مردِ خانه و خانوار شی دِستِ دِراز مُونه

و ام د بَلِه مردُم و میراث شی .

امزی خاطر خداوند اینی رقم مَوگیه: ③

”اینه، ما قصد دَرُم که د خِلَافِ خانوارای شُمُو بلا-و-مُصِیبت بیُرُم

که شُمُو گردونای خُو ره از شی دُور نَمِیْتَنید

و شُمُو دیگه مغرورانه راه نَمورید،

چراکه اُو یگ زمانِ بَد آسته .

د امزُو روز مردُم شُمُو ره طعنه میدیه ④

و از ریشخندی ناله کده سخت نوحه خانی مونه

و مَوگیه، ’مو کاملاً تباه شُدی؛

میراثِ قوم مو د دیگرو تعلقِ گِرَفته؛

اُو از مو گِرَفته شُدِه .

آرے، زمینای مو ره تَصْرُفِ کُنْدَه‌ها دَ بَيْنِ خُو تقسیم مونه.“

⑤ امزی خاطر تُو دَ جماعتِ خُداوند یگو کس نَمیدشته بَشی که دَ وختِ پشک آندختو بلده تقسیم زمی ریسپو ره کَش کُنه.

توره میگاه دَ باره انبیای دروغی

⑥ انبیای ازوا تبلیغ کده مُوگیه:

”تبلیغ نکنید،

کس نباید ای چیزا ره تبلیغ کُنه؛

”رَسوایی دَ بله مو نَمییه.“

⑦ ای خانوار یعقوب، آیا دُرست آسته که امی رقم بُگید:

”صبرِ خُداوند هنوز خلاص نَشده.“

امی کارا نقشه ازو نیسته.

خداوند موهیه:

”تورای مه بلده کسی که عادلانه رفتار مونه

د خوبی شی تمام موشه.

تا دیروز شمو قوم مه بودید، لیکن آلی رقم دشمو د خلاف مه باله
شدید؛

شمو چین و کالا ره

از جان کسای که خاطرجم تیر موشه

و د فکر جنگ نیسته بر مونید.

شمو خاتونوی قوم مره

از خانه های نوربند ازوا هی موهید

و از بچکیچای ازوا

شان-و-شوکت مَره که دَزوا دَدیم بَلده همیشه میگیرید.

١٠) باله شُنید و بورید،

چُون ای جایی نییه که آرام-و-بیغم بشینید،

چراکه ای سرزمی نَجس شده؛

ای شُمو ره قد یگ تباهی سخت تَباه مُونه.

١١) اگه یگ آدم چَلباز و دروغگوی بییه

و از رُوی حیلِه-و-نیرنگ بُگیه، 'ما دَ باره شراب و شرابِ قوی

دَز شُمو وَعظ مُونم،'

اُمو نفر بَلده امزی قوم واعظ مُوشه.

وعده بَلَدِه باقی‌مَنده‌های اِسْرائیل

۱۲) آی یعقوب، ما حتماً پگ شمو ره جَم مُوکُنم؛

اَره، ما باقی‌مَنده های اِسْرائیل ره یگجای مُونم؛

ما اونا ره رقم گوسپندو د یگ قوتو قرار میدیم

و رقم گله د علفچِر ازوا؛

بخاطرِ تعدادِ کلونِ مردمِ د اُونجی چیغ-و-شور مُوبشه.

۱۳) امو که راه ره واز مُونه پیشلونِ ازوا مورِه؛

اونا راه ره واز مُونه و از درگه تیر شده بُرو مورِه.

پادشاهِ ازوا پیشِ پیشِ ازوا مورِه،

اَره، خُداوند سرقطار ازوا.

سرزنيش رهبرا و انبيا

۳ ① اوخته ما گفتم:

”آی رهبرای یعقوب

و حکمرانای خانوارِ اسرائیل، بشنوید!

آیا شمو نباید انصاف ره بدید؟

② شمو کسای که از خوبی نفرت درید و بدی خوش شمو مییه،

شمو کسای که پوست ره از جسمِ مردم

و گوشت ره از استغونای ازوا میکنید؛

③ شمو کسای که گوشتِ قوم مَره مُوخوَرید،

پوستِ ازوا ره از جسمِ ازوا جدا مُونید،

استغونای ازوا ره میده مونیډ

و اونا ره ټوټه ټوټه موکنيډ رقم استغونای منه ديگ

و رقم گوشت منه ديگ کته.

④ وخت شی ميبه که امی حکمرانا د پيش خداوند ناله-و-فرياد مونه،

ليکن او دزوا جواب نميډيه؛

بلکه روی خو ره د امزو غيت ازوا تاشه مونه،

چراکه اونا مرتکب اعمال شيرانه شده.

⑤ خداوند د باره انبيای که قوم مره گمراه مونه يگ پيغام دره، د باره

امزو انبيا که وختی يگو کس د دان ازوا يگو چيز تيله مونه، بلده ازو دعای
خير مونه، ليکن کسی که يگو چيز د دان ازوا تيله نموکنه، د خلاف ازو اعلان
جنگ مونه؛ آر، خداوند د باره ازوا ايني رقم موگيه:

⑥ ”اينه، د بله شمو شاو موشه و شمو ديگه رويا نمينگرید

و تریکی مُوشه و دیگه پالگیری نَمیتنید.

آفتو از بِلَه انبیا میشینه

و روز دَ بِلَه ازوا تریک مُوشه.

کسای که رویا مینگره رسوا مُوشه ⑦

و کسای که پالگیری مُونه شرمنده؛

اونا پگ شی دِست خُو ره دَ بِلَه دان خُو میگیره،

چراکه از طرفِ خُدا هیچ جواب نَمییه.

لیکن ما پُر از قُدرت شُدیم، ⑧

پُر از روح خُداوند،

و پُر از انصاف و جُرأت

تا دَ یعقُوب خطای شی ره اِعلان کُنم

و دَ إِسْرَائِيلَ كُنَاهِ شَى رَه.

٩) آى رهبرای خانوارِ يَعْقُوب

و حُكْمَرَانَاى خانوارِ إِسْرَائِيلَ، اِى رَه بِشَنَوِيد،

شُمُو كَسَاى كَه اَز اِنصَافِ بَد مُوْبَرِيد

و هَر چِيزِى رَاسْت رَه كَج مَعْنَى مُوْنِيد،

١٠) شُمُو كَسَاى كَه صَهِيون رَه دَ وَسِيْلَه رِيخْتَنْدونِ خُونِ اَبَاد مُوْنِيد،

اَوْرُشَلِيم رَه دَ وَسِيْلَه شَرَاْرَت!

١١) حُكْمَرَانَاى اَوْرُشَلِيم بَلَدَه رِشَوْت قِضَاوْت مُوْكُنَه،

پِيشَوَايونِ شَى بَدُونِ مُزْد تَعْلِيم نَمِيْدِيَه

و اَنْبِيَاى اَزُو بَلَدَه پِيَسَه پَالْگِيرِى مُونَه؛

هَنوز اَم دَ خُداوند تَوَكَّل كَدَه مُوْگِيَه:

”يَقِينًا خُداوند قد ازمو آسته؛

هیچ بلا دَ بِلَه مو نَمییه!“

پس بخاطرِ ازشمو ⑫

صَهیون رقمِ زمی قُلبه مُوشه،

اورشَلیم یگِ کوڈِ خرابه جورِ مُوشه

و کوهِ خانه خُدا دَ بِلندی که پُر از جنگل آسته تَبَدیل مُوشه.

برقراری صلح دَ اورشَلیم و دُنیا

روزای مییه که ① ۲۴

کوهِ خانه خُداوند از پگِ کوهها کده بِلند مَرْتبه مُوشه

و از پگِ تپهها کده بِلندتر قرار میگیره

و قوم‌ها سُون شی رِی موشه

② و مِلَّت‌های کَلو آمده مَوگِیَه:

”بِیید که دَ کوه خُداوند بوری،

دَ خانه خُدای یعقوب،

تا او راه-و-طریق خُوره دَز مو تعلیم بدیه

و مو دَ راه‌های ازو قَدَم بَزنی.”

چُون شریعت از صَهیون صادر موشه،

کلام خُداوند از اورشَلیم.

③ او دَ مینکلِ قوم‌های کَلو قضاوت مونه

و قضیه‌های مِلَّت‌های قوی ره تا جای‌های دُور فیصله مَوکُنه؛

اونا شمشیرای خُوره کُفته دَ سوغمه‌ها تَبَدیل مونه

و نيزه‌های خوره داس‌های شاخچه-بری؛

يگ مَلَّتْ دَ خِلَافِ دِيگِه مِلَّتْ شَمشِيرِ بَالِه نَمُونِه

و ديگه جنگ ياد نَميگيره،

بَلَكِه هِر كَس دَ تَي تَاكِ اَنگُورِ و دَ تَي دِرختِ اَنجِيرِ خُو مِيشِينِه ④

و هيچ كَس اُونَا رِه نَميترسنه؛

چُون دَانِ خُداوندِ لشكرها اِي رِه كُفته.

تَمَامِ قَوْمِها هِر كُدَمِ شَي نَامِ خُدايِ خُو رِه گِرَفْتِه از شَي پَيرويِ مُونِه، ⑤

ليكن مَو نَامِ خُداوندِ، خُدايِ خُو رِه گِرَفْتِه

تا اَبَدًا اَبادِ اَزُو پَيرويِ مُونِي.

پس آمدو از اسيري

⑥ خُداوند مُوگيه:

”دَ امزُو روز ما آدماي لَنگ

و نفرای هَي شُدِه ره جَم مُونُم؛

امچنان کسای ره که ما دُچارِ بلا-و-مُصِيبَت کدیم.

⑦ ما آدماي لَنگ ره دَ عِنوانِ باقی مَندهها جَم مُونُم،

امو نفرای ره که هَي شُدُد، یگ مِلَّتِ قَوی جور مُونُم

و ما، خُداوند دَ کوهِ صَهيون دَ بِلِه ازوا حُکمرانی مُونُم،

از آلی تا اَبَدُالاباد.

⑧ دَ بارِه ازتُو آی بُرَجِ پيرهداری گَلِه،

آی دُخترِ صَهيون که قَلعِه مُستَحکم اَسْتی؛

ای دَزتُو مِيرَسِه،

آرے، حُکمرانی سابق دَز تُو مِیرَسَه،

یعنی پادشاهی دُخترِ اورشَلیم.

۹ آلی چرا ناله-و-فریاد مُونی؟

آیا دَز تُو هیچ پادشاه و جُود نَدَره؟

آیا مُشاوَر تُو از بَین رفته

که تُو رَقمِ خاتُونی که مِیزیه دَرِد مِیکشی؟

۱۰ آلی دُخترِ صَهیون،

رَقمِ خاتُونی که مِیزیه دَرِد بَکَش و تاو-و-پیچ بُوخور،

چُون تُو آلی از شار بُر موشی

و دَ بیابو خیمه مِیزنی

و تا بابل بُرده موشی.

دَ اُونجی تُو نِجَات پَیدا مُونی؛

اَرے، دَ اُونجی خُداوند تُو ره

از دِستِ دُشمنای تُو خلاص مُونه.

۱۱) امی آلی مِلت‌های کَلو

دَ خِلاف تُو جَم شُدِه و مُوگیه:

”بیلید که صَهیون نَجِس شُنه

و چیمای مو از توخ کدون شی لِدَت بُره.“

۱۲) لیکن اونا فِکرای خُداوند ره نَمیدَنه

و قَصَد شی ره نَمُوفامه

که اُو اونا ره رِقْم قُوده‌ها

دَ خر مِوجای جَم کده.

۱۳) آی دُختر صَهیون،

باله شُو و جُغُول کُو،

چراکه ما شاخ تُو ره آینی جور مُونم

و سُم‌های تُو ره بُرنزی؛

تُو غدر قوم‌ها ره زده تِکه-و-پرچه مُونی

و وُلجِه ازوا ره بلده خُداوند

و مال-و-دولتِ ازوا ره بلده خُداوندِ تمامِ زمی وَقف مُونی.

یگ حُکمران از بیت لَحَم پَیدا مُوشه

۵) آی شارِ لشکرها، لشکرهاي خُو ره جَم کُو،

چُون مو دَ محاصِرِه قرارِ گِرِفْتِے؛

اونا قد سوټه-چيو

د كومه حُكمرانِ اسرائيل ميږنه.

② و تُو اى بِيْت-لَحْمِ اِفْرَاثَه،

اگرچه د مينکل اولادِ بابه‌هاى يهودا ريزه اُستى،

ولې از تُو بلده مه

كسى پيدا موشه كه د اسرائيل حُكمرانى مونه

و اصل-و-نَسَب شى از قديم،

از زمانای دُور وجود دشته.

③ پس خُداوند اونا ره تا زمانى كه خاتونِ شِكامتو بزبه

د دُشمو تسليم مونه.

اوخته باقى قومای امزو باچه

پس دَ دِیْرِ بَنیِ اِسْرَائِیلِ مِیِیَهِ.

و اُو ایسْتَه شُدَه گِلَه خُو رَه مِیچَرَنَه، ^(۴)

دَ قُوْتِ خُداوند و دَ قُدْرَتِ-و-اِخْتِیاری که دَ نَامِ خُداوند، خُداى
شى اَسْتَه.

و اونا دَ اَمْنِیْتِ زَنْدَگِیِ مُونَه،

چُونِ دَ اَمزُو غَیْتِ اَوازَه بَزْرَگِیِ اَزُو تا اَخْرایِ زَمِیِ مِیْرَسَه؛

و اُو مَنَبِعِ صُلْحِ-و-اَرَامِشِ مُوشَه. ^(۵)

وختیکَه لَشْکَرِ اَشُوْر دَ سِرْزَمِیْنِ مَو بَیِیَه

و دَ قَلْعَه هَاىِ مَو پَاىِ بَیْلَه،

مَو دَ خِلَافِ اَزُوا هَفْتِ چوپو

و هَشْتِ رَهْبَرِ رَه بَالَه مُونِیِ.

⑥ اُونَا قَد شَمشِيرِ دَ بَلِه سِرزَمِينِ اَشُورِ،

دَ بَلِه سِرحدای سِرزَمِينِ نِمِرودِ حُکمرانی مُونِه؛

اُمُو باچِه مو ره از چَنگِ لَشکِرِ اَشُورِ

وختیکِه اُونَا دَ سِرزَمِينِ مو داخِلِ شُنِه

یا دَ سِرحدِ مو پای بیلِه نِجاتِ مِیدیه.

⑦ اوخته باقِیَمِنْدِه یَعقُوبِ دَ مینکلِ قَومِهایِ کَلو،

رَقمِ شَبِنمی مُوشِه که از طَرفِ خُداوندِ اَسْتِه

و رَقمِ بَارِشِ دَ بَلِه سَوزِه مُوباره

و اِنْتِظارِ اِنسانِ ره نَمیکشه

و بَلدِه بَنیِ اَدَمِ معطلِ نَمونِه.

⑧ و باقی_مَندِه هایِ یَعقُوبِ

دَ بَيْنِ مِلَّتْهَا وَ دَ مِينَكْلِ قَوْمِهَايِ كَلُو،

رقمِ شيرِ دَ بَيْنِ حَيَوَانَايِ جَنگلِ

وَ رَقْمِ شيرِ غُرَانِ دَ بَيْنِ رَمَهْهَايِ گوسپندو موشه،

وَ خْتِيكِه تيرِ موشه پايِمَالِ مُونِه وَ پاره پاره موكْنِه

وَ هِيچِ كَسِ از چنگِ شِي نِجَاتِ دَدِه نَمِيْتَنِه.

دِسْتِ تُو دَ بَلِه مَخَالِفَايِ تُو بِلندِ موشه ⑨

وَ پِگِ دُشْمَنَايِ تُو نَابُودِ موشه.

خُداوندِ مُوگِيه: ⑩

”دَ امزُو رُوْزِ مَا اَسْپْهَآيِ تُو رِه از مِينَكْلِ تُو نَابُودِ مُونْمِ

وَ گَاډِيْهَايِ تُو رِه خَرَابِ؛

مَا شَارَايِ سِرْزَمِيْنِ تُو رِه از بَيْنِ مُوْبِرْمِ ⑪

و تمام قلعه‌های مُسْتَحْکَم تُو ره چپه مُوکنم؛

⑫ ما دِست تُو ره از جادُوگری کوتاه مُونم

و پالگیرا دِیگه دَز تُو پَیدا نَمُوشه؛

⑬ ما بُت‌ها و سْتُون‌های پَرَسِیْتِشی تُو ره

از مینکل تُو نابود مُونم

و تُو دِیگه دَ کارِ دِستای خُو

سَجده نَمونی؛

⑭ ما بُت‌های اَشیره تُو ره از مینکل تُو ریشه‌کن مُونم

و شارای تُو ره تَباه مُوکنم؛

⑮ ما قد قار و غَضَب

از مِلَّتِ هَای کِه از اَیْد نَمُوشِه اِنْتِقَام مِیگِیْرَم.

اِدْعَای خُداوند دَ خِلَافِ اِسْرَائِیل

۶ ① چیزی ره که خُداوند مُوگیه بِشَنوید:

باله شُو، اَی قَوْمِ اِسْرَائِیل، دَ پِیشِ رُوی کوهها اِدْعَای خُو ره پِیش کُو

و بیل که تپهها آواز تُو ره بِشَنوه.

۲ ② اَی کوهها و بُنیادهای دایمی زمی،

دَ اِدْعَای خُداوند گوش بَدید؛

چُون خُداوند دَ خِلَافِ قَوْمِ خُو اِدْعَا دَره

و قد اِسْرَائِیل جَر-و-بَحْث مُونه.

۳ ③ اُو مُوگیه:

”آی قوم مه، ما دَ حق تُو چیز کار کدیم؟“

قد چیز خیل تُو ره از خُو بیزار کدیم؟

دز مه جواب بدی!

ازی که ما تُو ره از سرزمینِ مصر بُرو اُوردُم ④

و تُو ره از خانه غلامی آزاد کدُم

و مُوسیٰ و هارون و مریم ره

پیش رُوی تُو ری کدُم، از مه بیزار شُدے؟

آی قوم مه، دَ یاد خُو بیر که بالاق پادشاهِ موآب چی نقشه کشید ⑤

و بلعام باچه بعور دَزُو چی جواب دَد؛

و دَ غَیتِ سَفَر از شَطِیم تا جِجال چی واقع شُد

تاکه تُو اعمالِ عادِلانه خُداوند ره بدنی.“

⑥ ما قد چیزخیل دَ حُضُورِ خُداوند بییم

و خود ره دَ حُضُورِ خُدایِ تعالیٰ خَم کُنم؟

آیا دَ حُضُورِ شی قد قُربانی های سوختنی

و گوسله های یگ ساله بییم؟

⑦ آیا خُداوند قد هزارها قُوچ

یا دَها هزار دریای روغو خوش مُوشه؟

آیا اولباری خُو ره بخاطرِ خطای خُو

و ثَمَرِ جِسْمِ خُو ره بخاطرِ گناهِ جان خُو بدیم؟

⑧ آیِ اِنسانِ فانی، خُداوند دَز تُو کُفته که چی خُوب آسته؛

خُداوند از تُو چی طُلب دَره

سِوای که اِنصاف ره دَ جای بیری،

وفاداری-و-مهربانی ره دوست بدنی

و عاجزانه دَ حُضُورِ خُدای خُو قَدَمِ بَزَنی؟

گُناهِ إِسْرَائیلِ و جَزایِ شی

⑨ ترس از نامِ خُداوندِ حِکمتِ آسته؛

آوازِ خُداوندِ دَ شارِ کُویِ مُونه

و مُوگیه: ”ما تِیاقِ مجازاتِ ره مُقَرَرِ کدیم؛ خُوبِ گوشِ کُنید!

⑩ آیا هنوز دَ خانِهِ آدمِ شَریرِ خزانِه‌هایِ که از راهِ شَرارتِ دَ دِستِ آمده

و مَنک‌هایِ کَمِ که مایِهِ نَفَرَتِ آسته و جُودِ نَدَرِه؟

⑪ آیا ما مِیتنم از ترازُوهایِ شَریرِو

و خَلطِهِ سَنگایِ غَلَطِ چِیمِ پوشیِ کُنم؟

دولتمندای شارپُر از ظلم آسته، ^{۱۲}

باشنده‌های شی دروغ مُوگيه

و زبونای چلباز دَ دان‌های ازوا آسته.

امزی خاطر، آی شار، ما تُو ره زخمی مُونم ^{۱۳}

و تُو ره زده بخاطرِ گناه‌های تُو بیرو مُوکنم.

تُو مُوخورى، لیکن سیر نَموشی ^{۱۴}

و گشنگی تُو دَ وجود تُو مُومنه؛

تُو مال-و-دولت دَ دِست میری، لیکن ذخیره نَمیتنی

و چیزی ره که ذخیره کنی، ما اُو ره دَ شمشیر تسلیم مُونم.

تُو کشت مُونی، لیکن درو نَمونی؛ ^{۱۵}

تُو زَبْتُون ره لَغَه مُونى، ليکن خود ره قد روغو چرب نَمُوکُنَى؛

تُو انگور ره لَغَه مُونى، ليکن شراب شى ره وُچى نَمُونى.

ازى که تُو احکامِ عُمرى ①٦

و تمام کارای خانوارِ آخاب ره نگاه کدے

و از مشوره‌های ازوا پیروی مُونى،

ما تُو ره یگ بیرنه جور مُونم

و باشنده‌های تُو ره مایه افسوس؛

پس تُو رسوایی قوم مَره مینگری.

ماتمِ نَبى بخاطرِ گُناهِ يهُودا

وای دَ حال مه! چُون ما رقمِ کسى شُدیم ① ٧

که بعد از جَم شُدونِ میوه های تایستونی

و بعد از چینده شُدونِ انگُورا

یگ خوشه پیدا نَمیتنه که بُوخوره؛

هیچ انجیرِ نَورَس و جُود نَدَره که جان مه دَ آرزوی شی آسته.

② آدم نیک-و-پرهیزگار از زمی نابُود شُده

و هیچ آدمِ دُرستکار دَ مینکلِ اِنسانا باقی نَمَنده.

اونا پگ شی بَلدِه ریختندونِ خُون دَ کَمین میشینِه

و یگدیگه خُو ره قد دام شِکار مُونه.

③ دِستای ازوا دَ انجام دَدونِ شرارتِ ماهر آسته؛

مامُور و قاضی رِشوتِ طلبِ مُوکنه

و قُدَرتَمندِ خاهِشِ نَفسِ خُو ره بَرَمَلا مُوگیه؛

دَ امزی رقم اونا ساخت-و-بافت مونه.

بِهتَرینِ ازوا رقمِ خار آسته ^④

و دُرستکارترینِ ازوا بَدتر از بُوته های خاردار.

روزی ره که پیره دارای ازوا اعلان کده آمدنی یه، یعنی روزِ جزای
ازوا؛

اینه، سرگردانی ازوا نزدیک آسته.

دَ بِلَه رفیقِ خُو اعتبارِ نَکو ^⑤

و دَ دوستِ نزدیکِ خُو اِعتمادِ نَدشته بش؛

و درگه دانِ خُو ره از کسی که

دَ بَغلِ تُو خاو مونه نگاه کُو،

چراکه باچه، آته ره بے حُرمتِ مونه، ^⑥

دُختر دَ خِلافِ آبه خُو باله مُوشه

و بیری دَ خِلافِ خُسرمادر خُو؛

دُشمونِ هر کس عیالِ خانه خود شی مُوشه.

لیکن ما سُون خُداوند توخ مُونم ⑦

و بلده خُدای نجات خُو انتظار میکشم

و خُدای مه دُعای مَره میشنوه.

پشیمانی و تَوَكَّلِ اورشَلیم دَ خُدا

آی دُشمون مه، دَ بِلَه مه خوشحالی نَکو؛ ⑧

اگرچه ما اُفتدیم، لیکن ما باله مُوشم؛

اگرچه ما دَ تریکی میشینم،

لیکن خُداوند روشنی مه مُوشه.

⑨ ما باید غَضَبِ خُداوند ره باله کنم،

چراکه ما دَ ضِدِ ازو گُناه کدیم،

تا غِیْتیکه قضیه مَره فیصله کُنه

و قضاوت ره بلده مه دَ جای بیره.

أو مَره بُر کده دَ روشنی میره

و ما عدالتِ ازو ره مینگرم.

⑩ اوخته دُشمون مه مینگره

و شرم او ره مُپوشنه، چراکه او دز مه گُفت:

”خُداوند، خُدای تُو کُجا آسته؟“

چیمای مه سرنگونی ازو ره مینگره

و دَمَزُو غَيْتِ أَوْ رَقْمِ كَلِّ كُوجِهَها پايمال مُوشه.

۱۱) آي اورشليم، روزي ميبه كه ديوالاي تُو دُوباره آباد مُوشه؛

دَ امزُو روز سرحد تُو تا جايهاي دُور ميرسه.

۱۲) دَ امزُو روز از آشور و شاراي مصر دَ پيش از تُو ميبه،

از مصر گرفته تا دريبي فرات

و از يگ دريا تا ديگه دريا

و از يگ كوه تا ديگه كوه.

۱۳) زمي بخاطرِ باشنده هاي خُو

و بخاطرِ نتيجه اعمالِ ازوا بيرو مُوشه.

۱۴) خُداوندا، قوم خُو ره قد تياق خُو چوپوني كُو،

گله که دز تو تعلق دَره

و دَ یگ جنگل، دَ مینکل زمین سرسبز

تنها زندگی مونه؛

بیلید که اونا دَ باشان و جلعاد

رقم روزای سابق بچره.

⑮ خُداوند مَوگیه: ” رقم روزای که تُو از سرزمینِ مصر بُر شده آمدی،

ما امو رقم چیزای عجیب ره دَ دُشمون تُو نشو میدیم. ”

⑯ مَلت ها ای ره مینگره

و قد تمام قُدرت خُو شرمینده موشه؛

اونا دِست خُو ره دَ بله دانهای خُو میله

و گوشای ازوا کر موشه.

۱۷) اُونَا خَاکِ رِه رَقْمِ مَار

و رَقْمِ خَزِنْدَه‌هَای زَمی مِیْلِیسه؛

اُونَا قَد تَرَس-و-لَرَز از قَلعه‌هَای خُو بُرُو مِییه؛

اُونَا قَد تَرَس سُون خُداوند، خُدای مو مِییه،

اَر، از تُو مِیترسه.

۱۸) آیا خُدایی رَقْمِ از تُو آسْتَه که گُناه رِه بُبخشه

و از خُطای باقِیمنده قوم خُو تیر شُنه؟

تُو قار خُو رِه تا اَبَد نِگاه نَمونی،

چراکه تُو از مِهربانی-و-بَخشِش خوشحال مُوشی.

۱۹) تُو بَسْم دَ بِلِه از مو رَحْم مُونی

و خُطای مو رِه پَایمال مُوکُنی

و تمام گناه های مو ره دَ چُقُوری دریا پورته مونی .

تُو وفاداری ره دَ یعقوب نشو میدی (۲۰)

و مُحَبَّتِ واقعی ره دَ اِبراهیم ،

امو رقم که تُو دَ بابه کلونای مو

دَ زمانای سابق قسم خوردی .